

„Tak, Karle, startuj.“ Lukáš se pečlivě připoutal. V uších mu zaburácel mohutný zvuk dvoutaktního motoru. „Oživuji systém.“ Otevřel noutbůka a sledoval, jak pomalinku nabíhá Linux – Red Trabant 1.0

první válec[Ok],
druhý válec[Ok],
katalyzátor[Selhalo],
elektronické stahování okýnek[Ok],
katapult[Ok] ...

„Nefunguje katalyzátor, ale jinak je všechno v pohodě.“ „Tak to rozjedeme, co, Luky?“ Karel mohutně zarumploval řadící pákou pod volantem a povolil ruční brzdu. Trabant se dal do pohybu. Lukáš aktivoval snímací kamery a diktafon. „Karlova diplomka – zkouška hyperurychlovačů a elektronického zapalování - první test.“ Během chvilky vyjeli na Karlovarskou a nabrali směr do centra Plzně. „Aktivuji urychlovač, můžeš zkusit přidat.“ Karel lehce přitlačil na plyn. Trabant vydal podivný zvuk připomínající mohutné zařvání lva a prudce vyrazil kupředu. „Karle, raději jemně!“ Ručička tachometru překročila 100 kilometrů za hodinu. „Neříkej, že se bojíš.“ „Pozor, Karle, to je tramvajová zastávka.“ Postávající chodci uskočili, když Trabant vjel na ostrůvek a okamžik jel jen po dvou kolech. „Karle, to byl třídní!“ „Za tu chvíli nás nemohl poznat.“ „Pozor, Karle, to je divadlo.“ „Neboj, Luky, mám to pevně v ruce...“

„Dobrý den.“ Píťa na stůl položil svůj kuffík a přehlédl třídu plnou ošklivých, starých učitelek. „Vítám vás na školení, které je součástí mé diplomové práce.“ Otevřel kuffík a vyndal několik umaštěných listů se zmatenými poznámkami. „V příštích minutách se vás pokusím zasvětit do záhadných a pro vás nepochopitelných tajemství internetu.“ Znovu přehlédl třídu. Některé z učitelek byly tak tlusté, že se téměř nevešly do lavice. Jen tam vzadu. Seděla tam úplně sama, samotinká, krásné dlouhé vlasy a tak nádherné oči...otevřela si blok s poznámkami. „Takže začneme?“ Píťa pohlédl do popsaneho listu papíru. „Jako první se naučíme přidávat...“

...byla tak nádherná. Kdyby tak mohl být v této třídě jen s ní. Úplně sám, on a ona, jaké by to asi bylo? Povídali by si, pak by se zahleděli do svých očí. Do těch nádherných očí plných nápadů, plných světla a mohl by jí hladit, dotýkat se jejích hebkých vlasů, jejích dlaní a rtů. Jak rád by jí líbal...

„...co to děláte?“ Procítl a uvědomil si, že ji skutečně líbá. „Já, ehm, promiňte. Já jsem se...trochu zasnul.“ Rozhlédl se kolem sebe. Všechny ošklivé učitelky na něj překvapeně zíraly, jejich pohledy do něho bodaly jako ostré jehly...jen její pohled byl v něčem jiný... „Můžeme tedy pokračovat?“ Vrátil se k tabuli a fixem na ní namaloval počítač. Poté ustoupil dva kroky a přehlédl dílo. „Tak tohle,“ vykřikl a udeřil do tabule, „je počítač...“

Trabant se zastavil uprostřed Mostu milénia. „Karle?“ Lukáš zuřivě bušil do noutbůka, Karel točil klíčkem startéru. „Proč stojíme?“ Za nimi se ozval netrpělivý zvuk klaksonu. „Nejede to.“ Karel vystoupil z vozu a otevřel přední kufr. V tom okamžiku zmizel zahalen mohutným štiplavým kouřem. „Hoří,“ křičel Lukáš a vyskočil na ulici. „Sakra!“ Karel si sundal bundu a začal s ní hasit žhavý motor. „Karle, neblázni! Bouchne to!“ „Ne, nemůžu ho tady nechat, vždyť jsem v Trabant klubu!“ Lukáš chytl Karla a táhl jej do bezpečí. „Všechno to tady vyletí do vzduchu, Karle. Nemůžu tě tady nechat! Tak už pojď!“ Konečně se mu podařilo Karla odvléci za kontejnery. Mostem milénia otřásla mohutná exploze. Trabant se vznesl a když dopadal, byla z něj jen obrovská ohnivá koule. Karel zavřel oči a bál se je otevřít. Lukáš zaraženě sledoval spálené kolo, které kolem pomalu projelo a po chvíli spadlo na zem...

Oblaha na západě se rychle zaplnila nádhernou červení. Přicházela noc a celý svět pozvolna mizel pod neprodyšnou rouškou tmy. Blížil se čas neřestí a nádherných hříchů, okamžik, kdy temnota ukryje všechny nádherná a vzrušující milostná vzplanutí. Standa byl pořádný kus chlapa. Byl vysoký, ukecaný, rád se smál. Jeho sebedůvěra jej rychle poháněla kupředu a nedovolovala mu uvědomit si, že se mu vlastně líbí jen o mnoho mladší holky. Seděl u stolu a zamilovaně hleděl do očí své nové, čtrnáctileté slečny. Poznal jí před hodinou a už teď, po devíti pivech, věděl, že dnešní noc nebude spát sám. „Mám chuť na něco vzrušujícího,“ řekla a upila trochu vína. „Jsou dnes tvoji rodiče doma?“

Řekl on a už se viděl v jejich posteli. „Já mám na to ale chuť teď," řekla rozhodně a zachichotala se. Standa s lehkým vzrušením sledoval, jak se při tom lehce zavlnilo její nedospělé, avšak krásně vyvinuté, poprsí. „Udělej mě, hned, tady!" Překvapeně na ni zíral. „Pod stolem, prosím. Nemám pod sukni kalhotky." Zase se zachichotala a zase se zavlnilo její poprsí. Standa nezaváhal ani okamžik. Vlastně se těšil, až to řekne. Její poprsí ho lákalo od doby, co se na ni poprvé podíval. Jeho ruka obratně sklouzla pod stůl a pohladila její rozkrok. Kalhotky skutečně neměla. „Ne rukou." Přiblížila se k jeho rtům. „Ale pusou! Chci tam cítit tvůj jazyk, jak prozkoumává nejzazší skulinky. Chci cítit tvé rty, jak ze mě všechno vysávají a nutí mě křičet," zašeptala a Standa cítil, že již nedokáže odolat. Sklonil se a nasoukal své dlouhé tělo pod stůl. Ani nevěděl, jak se tam vešel. Pohlédl na její nohy. Byly tak nádherné, štíhlé, bez jediného chloupku. Pohládl je. Měla krásně hebkou pokožku, jeho dlaně po ní lehounce přejížděly a stoupaly vzhůru, k minisukni, pod ní...pomohla mu a sama trochu roztáhla nohy. Standovi se zamžilo před očima. Za ten malý okamžik viděl víc, než si dokázal představit ve svých nejtajnějších snech. Začal ji líbat po vnitřní straně stehen a jazykem vyjížděl stále výš až...

„Neber si to tak, Karle." Lucka popotáhla z cigarety. „Lukáši, kouříš!" Lukáš zvedl cigaretu z popelníku. „No Karle, víš co je na světě krásných trabantů? Určitě si zase nějakého najdeš." Karel vypil velkou vodku a hned si dolil z lahve. „Čoveče, když to už nebude takový. S tímhle autíčkem jsem toho tolik zažil." Vypil další velkou vodku. „S holkama...s kapotou..." Začínalo mu být hůř rozumět. Vypil další velkou vodku a rozpovídal se...

„Čoveče, jednou jsem s kámoškou jel na výlet na Šumavu. Byl tam Trabant sraz. Miloval jsem jí, chodili jsme spolu skoro dva roky a ten výlet byl nádherný. Jeli jsme v mém Trabantu - a ten má obrovskou výhodu, že má řazení pod volantem. Je tam místo, tak jsem vždycky vzal její nožku a hodil si ji mezi své, tak jako přes nohu. A pak jsem ji mohl pěkně hladit a při tom v pohodě řídit. To by v jiném autě nikdy nešlo. Trabant má jednu nespornou výhodu. Má řazení pod volantem a ne mezi sedačkama, takže když provozuješ autosex, tak ti slečna nezahýbá s řadičkou..."

„Karle, že tě přerušuji, to to na tebe nepřišlo? S tou nohou mezi nohama?" Přerušila jeho vyprávění Lucka. Lukáš se napil trochu houby. „Neblázni, Trabant je malej, tam se mu postaví a zamkne si volant..." „Čoveče, přišlo..."

"Po chvíli jsme zastavili na odpočívadle u silnice. Bylo už skoro léto a venku bylo horko, navíc v Trabantu bylo docela těsno...a v mých kalhotách taky. Viděla to a vzrušovalo jí to ... moc jí to vzrušovalo. Tak jsem se jí zeptal, jestli to už dělala na kapotě. Řekla, že ne a během chvilky byla venku a já s ní. Vzal jsem jí za ruce a začal jí něžně líbat na rty. Pak

jsem sjel na ouško a na krk. Měla nádherný krk a vzrušovalo jí, když jsem ho líbal..."

„Jo, ženský mají erotogenní zóny skoro všude," povídá Lukáš. „To bych mohl povídat, například jednou, když jsem byl na dětském táboře..." „Prosím tě sklapni, je tu průvan a pedofilární nás navíc vůbec nezajímají," okřikla ho Lucka. Karel si neodpustil ironickou poznámku: „ještě že nemluví o zvířátkách..."

„Chytl jsem ji kolem pasu a pak jsem s ní udělal takový výpad..."

„A to ti vypad..."

„Jako v tangu...a to mi vypad...zrovna, když kolem projížděl autobus s německými turisty. Byli jsme sice schovaní za křovíčkem, ale ten autobus byl patrový a viděli na nás. Autobus zastavil a začali si nás fotit..."

„Zdar, lidi.“ Píťa se posadil na předposlední volnou židli u stolu. „Petr tu ještě není?“ „Ne, ale Karel nám vyprávěl úžasnou historku.“ „Karle, řekni mi to taky.“ „Ale ne, to je blbý.“ „Karle, řekni mu to,“ naléhal Lukáš. Karel do sebe hodil další velkou vodku. „*Čoveče, jednou jsem s kámoškou jel na Šumavu na Trabant sraz...*“

Standa líbal její nádherná stehna. Jeho ruce vyjely výš a hladily ji v nádherném dětském rozkroku. Měla v něm jemné chloupky, které se tak akorát hodí ke čtrnáctce. To všechno Standu šíleně vzrušovalo, a tak přidal k dráždění jazyk. Slečna se zapírala o stůl. Pocity napětí střídaly pocity blaha, v jejím dechu bylo cítit obrovské vzrušení. „Budete si přát ještě víno?“ Číšník stál vedle stolu. Standa nevnímal a dělal dál svoji práci. Slečna překvapeně pohlédla na číšníka, ale už nedokázala odolat. Cítila, jak se blíží ten nejkrásnější pocit, jak slast přemáhá její vůli. Vytřeštila na číšníka oči. „Já...já...aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaach!!!“ Hlasitě vykřikla. Její ruce křečovitě sevřely desku stolu. Standa se lekl a pokusil se vstát. Uprostřed stolu se ozvala rána. Číšník s podivným výrazem sledoval slečnu i stůl. Lidé u vedlejších stolů napravo i nalevo se otočili. Byl to podivný, slastný výkřik. Číšník zvedl ubrus a pohlédl pod stůl...

"Zdar." Píťa se zastavil u tabule s jízdním řádem MHD a pohlédl na hodinky. "No nazdar." Lukáš se postavil hned vedle něj. "Hele, mají tu popcorn. Nechceš se podívat jak to má velký?" "Jako ten pytlík?" "No? Jestli stojí zato, aby nám to udělal." "Už jede tramvaj. Je čas jít studovat." Píťa se pokusil o úsměv. Tramvaj otevřela své prostřední dveře kousek od Lukáše. Oba vstoupili dovnitř. Hned vedle dveří bylo ještě jedno volné místo, na kterém se okamžitě uhnízdil Píťa. Lukáš zůstal stát, ale povšiml si krásné slečny, která se k nim prodírala mezi stojícími důchodci. "Ahoj." Píťa rozeznal její hlas a překvapeně se otočil. Byla to ona. Tajemná nádherná neznámá z jeho nedávného školení. Ještě cítil její dech, dotek jejího jazyka... "Ahoj, Lukáši. Kde se tu bereš?" Lukáš ji vzal za ruku a políbil ji. "Jedu do školy." Dveře tramvaje se zavřely a oba vozy se s podivným skučením daly do pohybu. "Představím vás. Tohle je Šárka a tohle Píťa, můj spolužák." Lukáš se držel trubky, zavěšené těsně pod střešou vozu. Šárka se držela Lukáše. "My se už známe." Spíše se ušklíbla, než usmála. Její pohled probodl Píťu a poté se vrátil k Lukášovým vousům. Píťa jen těžko zaháněl své neslušné sexuální představy a začal si představovat, co by se asi stalo, kdyby tramvaj musela prudce zastavit.

Vláďa vyšel z obchodního domu a zamířil na tramvajovou zastávku. Byl to vysoký chlapík se zvláštním talentem pro levné věci. Pomocí internetu vždy našel to nejvýhodnější zboží. Právě nakoupil několik prázdných cédeček za tu nejúžasnější cenu. Do školy se mu nechtělo, ale nemohl nic dělat. Z myšlenek ho probudilo křiklavé zvonění tramvaje za jeho zády. Snad usnul za chůze, možná se příliš zamyslel. Najednou stál na kolejích a tramvaj se k němu rychle blížila...

Skřípot a skučení brzd. Šárka nedokázala držet rovnováhu. Cestující v přední části vozu si s hrůzou všimli Lukášova zakulaceného těla. Jak se napíná jeho ruka, jak madlo u stropu vozu vyklouzává z jeho dlaně a slečna se jej zuby nehty drží. Jak věří v jeho nadlidskou sílu, která nebyla zase až tak nadlidská... Lukáš se pustil. Mohutné přetížení jej vymrštilo kamsi dopředu a slečna vlála za ním. Píťa překvapeně sledoval děj ve voze. Lidé tomu těžkému a objemnému tělu na poslední chvíli uhnuli z cesty. Ozvala se dutá rána. Lukáš hlavou narazil na špinavou podlahu, Šárka spadla na něj. Tramvaj zastavila...

"Paní učitelko, dnes po nás nemůžete nic chtít." Píťa opřel svůj dotěrný pohled o angličtinářku Starou. "A pročpak?" "Včera jsme byli v hospodě a já vás třeba vidím několikrát a to je mnohem horší, než když vás vidím jen jednou. Ono i tak už je to docela zlý. Navíc kdybyste dnes po ránu v tramvaji viděla to, co já, taky by se vám už nechtělo učit a děkovala byste samotnému bohu za přežití." Píťa z kufru vyndal sešit na všechno a nalistoval angličtinu. Lucka dostala záchvat smíchu. "Koukám Karel slíbil, že mi opraví mobil a teď raději nechodí na hodiny." "Nebyl to takový veliký, červený..." Skočil profesorce do řeči Lukáš, který na angličtinu chodil jen proto, aby se smál slabším a méně vzdělanějším spolužákům. "Ano, byl, víte o tom něco?" "Ne. Jen, že ho Karel měl včera v autě." Lucka dostala další záchvat smíchu. "Jako vždy začneme mluvním cvičením. Kdopak z vás si dnes připravil své mluvní cvičení? Stando, vy jste dnes nějak nezvykle tichý a do zelena." Píťa vzal sešit a posadil se na židli před tabulí. "Mohu to číst?" "Ne! Cvičení máte umět z paměti." "Stejně ho přečtu." "Ne! Cvičení by jste měl umět z paměti, copak je pro nás ve třetím ročníku problém naučit se pár vět?" "To už jsme ve třetím?" "Začněte už, prosím." "Eh Hans." "Co?" Stará obrátila oči v sloup. "Slepice!" "Vy dáváte slovům nový význam." "To máte jedno. - The Hans! Slepice!"

- Petr Čech: Vošáci II -

...Máme doma pět slepic a jednoho kohouta...We hef zu Hause fajf hens und eins cock... Všechny jsou úplně stupidní a kohout ještě víc. Pěkně ho prohánějí - mrchy. On jim ale vždy uteče k sousedům.

Nedávno jsem slepice pozoroval.

Slepice číslo jedna stále hledá nějakého červa. Snese jen jedno vejce denně.

Slepice číslo dva jede po kohoutovi. Nesnese žádné vejce.

Slepice číslo tři je strašně tlustá. Ale snese až tři vejce za den.

Slepice číslo čtyři chodí s kohoutem. Má dost sexu a tak snese nejmíc - až čtyři vejce za den.

Kohout kašle na slepice a nesnáší nic.

Slepice, co nic nenesou, nakonec sníme..."

Třída měla záchvat smíchu, který se nedal zastavit. Jen Standa to při slově "má dost sexu..." nezvládl a odebral se na záchod zvracet. Profesorka ztuhle sledovala Píťu, který netrpělivě čekal na její reakci. "Aaa ano. To bylo velmi...vydatné. Eny Qestšns?" Stará se zahleděla do třídy. Píťa cítil, jak mu po čele stékají chladné kapičky potu. Jako vysvobození se zdálo být zazvonění mobilního telefonu v kapse jeho košile. Stará na něho upřeně zírала. Rozhodl se tedy raději to nezvedat. Telefon po chvílce přestal a poté zase začal. "No, tak to zvedněte, když je tak nedočkavá." Píťa se zvedl a vyšel ven ze třídy. "Příjem!" Křikl na chodbě do telefonu. "Ahoj, tady Šárka." Překvapilo jej, že mu volá. Možná, že ta rána do hlavy dnes ráno v tramvaji... "Nemáš chuť a čas teď někam zajít?" Nestávalo se mu každý den, aby jej slečna tahala do hospody. "Jasně." Sice neměl čas a možná ani chuť takhle po ránu, ale...volala ho ženská! "Zvládneš to k bazénu?" "To by šlo. Tak za půl hodinky?" "Ok, budu se moc těšit." Píťa ukončil hovor a vrátil se do třídy. "Bohužel," jen letmo se podíval na profesorku Starou. "Mám teď nějaké neodkladné záležitosti, takže se uvidíme zítra." Ze svého místa si vzal kuffík a zamířil ke dveřím. "Pane Čech, vy jste jazykový ignorant a lempl!" "Uvidíme se zítra." Píťa za sebou zavřel dveře.

"Ahoj." Píťa si odložil na židli hned vedle a posadil se. "Dlouho jsme se neviděli." Usmála se. Vytáhla krabičku cigaret a jednu si zapálila. "Dáš si?" Nabídla mu. "Ne. Nekouřím. Ale díky." "Přejete si?" Píťa pohlédl na docela pěknou číšnici s jídelním lístkem v ruce. "Dvojku červeného." "A vy?" "Pivo." Číšnice odběhla a Píťa se dlouze zadíval na slečnu. Zase ty představy. Jaká asi je? Má hezký tričko. Jaká asi je pod ním? Přistihl se, jak si ji představuje nahou. *Jak leží v posteli vedle něho a něžně jej objímá, jak jej hladí po celém těle a něžně líbá na rty a on přejíždí dlaněmi po jejích zádech, po jejím zadečku...* "Chtěla jsem se tě zeptat, co si myslíš o Lukášovi." Tak to bylo tvrdé probuzení. "Přeci jenom si dám." Natáhl se k červené krabičce a zapálil si. "Lukáše znám už," dělal že přemýšlí, "dlouho." Ta hezká číšnice před něho postavila půllitr zlatavého moku. "Je chytrý a velmi tvrdohlavý. Já asi trochu taky, ale on je navíc rozmazlený, má, na co si vzpomene." Napil se piva. Pokusil se vypadat důležitě a mohutně natáhl z cigarety, čímž si způsobil několikaminutový záchvat kašle. "Jsi v pořádku?" A zase ty představy. To ten nikotin. Cítil se omámený. "Tak se trochu napij." Napil se. "No a myslíš že je na Lukášovi něco pozitivního?" Uklidnil se a opět dělal, že dlouze přemýšlí. "Upřímně?" S napětím sledovala každé jeho slovo. "Ne." "Asi s tebou souhlasím. Napijeme se?" Vybídla ho a pozvedla číši. "Tak na Lukáše?" Píťa čekal na její reakci. "Na toho ne. Ale co třeba na nás...?"

Málem jej před školou přejela tramvaj, jak byl unášen představami a nadějí z jejích slov. Vyprávěla mu o sobě a o své rodině. Ale on ji nevnímal. Nemohl se dočkat, až ji bude moci vzít za ruku a až bude jen jeho. Nevšiml si Lukáše, jak přechází na červenou přes ulici a míří do restaurace k bazénu...

"Čau... Kočka..." Karel si vyměnil pohledy s dlouhonohou prvandou a tupě se na ni usmál. "Zdar... Kreténe..." Odpověděla na jeho tupý pozdrav a seběhla po schodišti. Vlášda slyšel i to co Karel neslyšel a usmíval se na něho, aniž Karel tušil čemu se směje. Tak se smál taky. "Čemu se smějete? Pánové, teď jsem byl s dívkou svých snů." Píťa vyšel po schodech a ohlédl se po mladé učitelce, co prošla kolem. "Nekecej, čoveče. Kde jsi ji poznal?" "Nedávno na tom školení, co dělám k diplomce." "Co se děje? Cože?" Přisunula se ke skupince Lucka, která zaslechla pestré novinky. Hned za ní se sunul Petr, její kluk, protože kde byla ona, chtěl být i on, aby věděl to samé, co ona. Byl to fajn kluk, vysoký, usměvavý, pohodový flegmatik a hned za ním se hrnul i Standa se svým spolubydlicím Petrem, a za ním... "No dneska ráno mně zavolala, jestli s ní nechci někam jít. Tak jsme si byli sednout u bazénu." "Super. A víš, že Lukášovi dnes taky nějaká před chvílí volala?" Rozpovídala se Lucka. Píťa se zadržel nechápavě. "Ne." "No, taky za ní šel. Asi k bazénu. To je náhodička." Dveře učebny se otevřely a v nich hlava profesova Macka. A že to byl macek! Rozhodně byl větší, než průměrné dveře. "Tak pojďte dál." A zase zmizel. Učebna ve třetím pavilonu, plná trosek již

nepoužitelných počítačů, sloužila jako výzkumná laboratoř, ze které se čas od času ozvala nějaká ta exploze, popřípadě školu zamohl neuvěřitelný smrad spálené kalafuny. "Tak co, Karle, už máš Trabanta?" "Čoveče, vypadá to dobře. Na inzerát, dneska se na něj půjdu podívat. Normálně řadička na podlaze, čtyřtakt..." "No a co diplomka?" "Nó, asi jsem už přišel na to, proč to nešlo. Problém byl ve směsi, čoveče." Z Pítova žaludku se ozvalo tiché zabručení. "Čas oběda." Otevřel kufík a vytáhl igelitovou tašku s houskou, oslizlým párkem v igelitu a rajčetem napíchnutým na tužce...

Lukáš seděl u okna a sledoval, jak se v bazénu topí plavčík. "Umíš plavat?" Lukáš obrátil zrak na Šárku a vzpomněl si na okamžiky, kdy byl v tomto bazénu poprvé. "Už jsem ti vyprávěl jak jsem se učil plavat?" Šárka zakroutila hlavou a upila kapku vína. "Povídej a přeháněj." "No kdysi, když jsme chodili na plavání..."

Plavali jsme padesátku na čas. V prváku, na střední škole. Píťa se tenkrát vsadil, že přeplave celý bazén pod vodou. Mohutně se rozběhl a něčím mezi plackou a šipkou zahučel pod hladinou. Chvilku se nechal unášet a pak udělal několik mohutných temp. A pak mu náhle došel dech. Zřejmě přecenil své síly a pokusil se nadechnout, ale všude kolem něj byla voda..." Šárka se zatajeným dechem sledovala každé jeho slovo. No a tak se začal dusit. Vyplácal se na hladinu a jak tam tak sebou plácal, všiml si ho plavčík. Popadl tyč a začal tam po něm šmátrat a Píťa se jí chytl a stáhl tam plavčíka za sebou. Nemohl jsem se na to dívat. Odhodil jsem plavky i ručník a vrhl se do dravého živlu za ním...

Macek popocházel před tabulí a zuřivě čmáral schéma jakési silně komplikované počítačové sítě. Píťa tu nudu už nemohl vydržet. "Lucko, už jsem ti vyprávěl, jak se Lukáš učil plavat?" Naklonil se přes stůl. "Ne." "Tak to ti musím říct. To je dost hustý. To jednou, v prváku na střední škole, když jsme chodili na plavání..."

Plavali jsme na čas padesátku a Lukášovi to pořád nějak nešlo. Nějak neuměl plavat nebo co, ale aby nepropadl z tělocviku, šel do toho. Učitelka odstartovala a on s neuvěřitelnou plackou plácnul do vody. Jenže se zapomněl nadechnout a tak se tam tak nějak plácal, vypadalo to jako kdyby se topil, ale asi se netopil, prej jenom odpočíval na dně. Plavčík když to viděl, vyběhl za ním s takovou tou holí a začal s ní do něho rejpat, aby se chytil. Chytil se a strhl plavčíka za sebou. No šel jsem do kolen. Fakt hustý."

Šárka natáhla z cigarety. "Ty jsi tak statečný, Lukáši." Řekla s obdivem. "Já vím." Zapálil si cigaretu. "Řekni mi něco o Pítovi." "Tak na to se napiju." Řekl unaveně a nalil do sebe sklenici houby. "No, on je takovej - on není špatnej. Jen je tak trochu jako - pomalejší." Chvilku přemýšlel. "Vážně není špatnej. Ale jak je nepořádný! V Německu, když jsme byli na praxi, jsem s ním bydlel na pokoji. To bylo šílený. Každý ráno mě budil, když si čistil zuby. On si nemůže vyčistit zuby potom, nebo někde jinde. Nikdy mě nenechal dospát a svy věci dával do mé přihrádky ve skříní." "No, tak se už nerozčiluj." Lukášovy tváře zrudly. Obočí mu naskakovalo a jeho uši tancovaly ze strany na stranu jak byl nervózní. "Prostě..." I rychleji kouřil. "Uklidni se, Lukáši, už je to pryč." Snažila se jej Šárka uklidnit, ale on se nedal. Rozhazoval rukama ze strany na stranu zrovna v okamžiku, kdy kolem procházela číšnice. "A ve svojí tašce jsem našel jeho ponožku!" Mohutně se rozmáchl a nechtěně udeřil číšnici přes zadek, až leknutím poskočila. Otočila se a pohlédla na Lukáše. Ten v tom okamžiku ztuhl a vyděšeně na ni zíral. "Eh, promiňte. Já..." "Zaplatíme." Přerušila napětí Šárka a vzala Lukáše za ruku. "Už je to pryč." Pošeptala s dlouhým pohledem do očí.

Karel s malým papírkem v ruce procházel dlouhou ulicí. "Tady někde by to mělo být." Zastavil se u menšího rodinného domku a zazvonil. S majitelem se domlouval na třetí hodinu, takže je tu právě včas. Měl by tu na něho čekat, ale v okně se nikdo neukazoval. Prohlédl si branku a zvědavost mu nedala. Opatrně vzal za kliku. Bylo odemčeno. Možná by se na to mohl alespoň podívat, když není nikdo doma. Určitě to budou mít za domem. Přemýšlel Karel a potichu otevřel branku. Obezřetně se rozhlédl, jestli ho někdo nevidí, a pak proklouzl dovnitř. Opatrně se plížil kolem domu, přeskačoval ze stínu do stínu za vytouženou pneumatikou, která vykukovala za rohem. Už tam brzy bude, už uvidí tu krásu naleštěné umělé hmoty. Opatrně nahlédl do dvora a ztuhl hrůzou. Pes. Obrovský pes. Pes větší než Karel. Stál tam, zíral na něho a cenil zuby. Karel se chtěl pohnout, ale nemohl. Jeho tělo bylo jako přimražené, už cítil na krku kosu smrtky, už se viděl roztrhaný v rakvi, už viděl ten nápis na náhrobku - "Roztrhán a sněden obrovským psem". Doga se blížila. Cítil její dech, to odporové funění, ten smrad psích granulí co jí vycházel z tlamy, už cítil její zuby na svém krku... Ale místo toho obrovský jazyk přešel po jeho tváři a tlama se pročmouchala až do Karlovy tašky, odkud vytáhla svačinu. "Karlos! Fuj!"

Ženský hlas jako vysvobození za Karlovými zády. Ohlédl se a uviděl asi čtyřicetiletou, pořádně zakulacenou ženu, jak se k němu žene s obojkem v ruce. "Ježíš, promiňte, on nic nedělá. Je jen tak nenažranej!" Doga sklopila ocas a zmizela za rohem. "Má anglické předky, je to ušlechtilé zvíře. Máte rád psy?" Karel ani nestihl otevřít pusou. "Já miluji čistokrevné psy. Ale můj starej, ten ne. Pořád jen toho Trabanta. Takový smrad a kravál to dělá. No jen se na tu nádhru pojdte podívat." Karel nestíhal. Mluvila na něho příliš rychle a tak jen šel za ní. Přešli po malé zahrádce k malé garáži, u které se zastavili. Velká žena zabouchala na plechová vrata. "Vylez!" Zavelela, ale nic se nedělo. "Vylez a pusť nás dovnitř!" "Ne! Nedám ho, nedám svého miláčka." "Nebojte se, on nakonec vyleze." Znovu zabouchala. "Pustím na tebe psy! Beztak kvůli tomu tvému klumpu nemají co žrát!" Nic se neozývalo. "Dobře, jak si přeješ." Kdyby alespoň tak neječela. A teď ještě navíc pískala a zase tu byl ten obrovský pes. "Poslední šance! Vzdej se a nic se ti nestane!" "Nedostanete mě!" Z garáže se ozval mohutný zvuk motoru. "Ty starý blázne! Rozhodl jsi se zabít i s tou tvou potvorou?" Zvuk se zesiloval. Karel raději ustoupil stranou. Dveře garáže se rozrazilily a projel jimi ten nejkrásnější Trabant, jakého kdy Karel viděl. Měl stříbrnou metalízu a chromové nárazníky, kouřová skla a rozšířené pneumatiky. "Nebojte se, daleko nedojede." Řekla mohutná mužatka a Trabant skutečně po několika metrech zastavil. "Vypustila jsem mu totiž benzín. Karlos! Vem si páníčka." Triumfálně křikla rozkaz na čistokrevné zvíře. Karlos si ale místo mohutného útoku na svého pána unaveně lehl na zem a spokojeně usnul. "Tak kolik by jste nám za to dal? Nechceme moc, rozumíte, hlavně se toho zbavit. To vám už stálo peněz." Lamentovala, aniž by jí vadilo, že její manžel je stále zamčený ve vozidle. "Plácnete si, když vám řeknu deset tisíc, aby to bylo pěkně kulatý?" Najednou sama nabídla cenu. Karel neváhal. Tak nádherný Trabant a tak levný. Myslel, že to bude mnohem víc, okamžitě vytáhl peněženku se svými celoživotními úspory. "S manželem si nedělejte starosti. Nechám ho vyhladovět. Nakonec vyleze..."

Páteční večer je svátkem pro každého. Každá čtrnáctiletá slečna se dlouhé hodiny dělá krásnou a starší, aby mohla se svými kamarádkami vyrazit a balit mnohem starší kluky. Páteční večer, kdy diskotéky praskají ve švech a vyhazovači mají plné ruce práce s nezletilými a rodiče trnou strachy, aby se přes tuto noc nestali zároveň prarodiči. Navíc bylo skoro léto, polovina května, kdy jsou noci krátké a zároveň nádherně provoněné. Obloha byla tu noc plná hvězd, měsíc byl v úplňku. "Tak co diplomka?" Lukáš na stůl položil půllitr s houbou a posadil se naproti Píťovi. "No, mám to skoro hotový. Karel prý má nového trabanta." "Jo. Už jsme zahájili úpravy. Do závěreček bude vše připraveno podle plánu." Píťa přikývl. "Přijde dnes Šárka?" Řekl po chvílce Píťa a s napětím sledoval Lukášovu tvář. "Možná jo. Proč se o ni tak zajímáš?" "Je děsně hezká." "Vibruju." Lukáš z kapsy vytáhl mobil a přečetl si příchozí zprávu. "Karel přijde." "Hm...měli by jsme ho kapku nalejt, aby se Šárka nenudila." Píťa se zasmál při vzpomínce na Karlovu minulou historku.

Standa seděl u stolu a zamilovaně hleděl do očí své úžasné čtrnáctileté slečny. Museli tentokrát jít do jiné restaurace, tam kde byli minule mu teď ten divnej číšník říká "Ten, co je kouří pod stolem"... byla nádherná a on po devíti vodkách věděl, že ani dnes nebude v noci sám. "Mám chuť na něco vzrušujícího." Řekl a upil trochu piva. Už mu bylo jen těžko rozumět. "Jsou dnes tvoji rodiče doma?" Špitla a představovala se v jejich posteli. "Já mám na to ale chuť teď!" Řekl rozhodně a zachichotal se. S lehkým vzrušením sledoval, jak se slečně zavinilo její malinké, nedospělé poprsí. "Udělej mě, hned, tady!" Trochu se k ní přiblížil. Vyděšeně na něho zírala. "Pod stolem, prosím. Nemám slipy." Šeptal jí do ucha a rukou ji vjel mezi její nádherné dlouhé nohy. Zase se zavinilo to její dokonalé poprsí. Nezaváhala ani okamžik. "Ty prasáku!" Vlepila mu facku a odešla. Standa seděl stále ještě otočený do míst, kde před tím seděla a ve svém stavu nemohl pochopit, co se stalo. Po chvíli ztuhlý padl na lavici a usnul...

Píťa dopíjel třetí pivo. Dnes chytl tu pravou slinu. Pochvaloval si v duchu a oddával se erotickým představám přenádherné Šárky ve spodním prádle. "A ty jsi s ní někde byl?" Vyrhl jej Lukášův hlas z blouznění. "Jo, byli jsme si sednout a moc hezky jsme si povídali." O tobě. Dořekl Píťa již v duchu. Lukáš tuhl. Cítil, jak mu začínají rudnout tváře, jak mu horká krev stoupá do hlavy. Vždyť to zvíře, ta zrůda za stolem mu svádí jeho lásku! A kdo ví, co jí napovídal. Určitě ho pomlouval, na to Píťa zná až příliš dobře. "A o čem jste si povídali?" Zmohl se na skoro klidnou větu. Píťa ale nevnímal jeho alkoholovou zuřivost. Nechával se ovívat svěžím vánkem milostných představ líbání a hlazení... "No, trochu jsem tě chválil..." Povídá klidně. Krev v Lukášově mozku vřela. On se to ani nesnaží skrýt! "Hajzle!" Píťa se na něho nechápavě zadíval. "Lukáši, asi tě poliji pivem." Rozhodl se Píťa alespoň trochu bránit. "To neuděláš." "Potřebuješ zchladit." Lukáš se postavil a Píťa se taky postavil. "Poliji tě pivem." "To neuděláš." Píťa zvedl pivo nad Lukášovu plešku. "Lukáši, já tě poliji pivem." Píťa z počátku sám nevěřil, že to udělá. Ale teď, když chladné pivo stékalo Lukášovi ve vlasech, se

zalíbením sledoval jeho kapičky. Jak drobný proud vytékal z püllitru a dopadal na rozsáhlou plešku, po které se rozléval do malinkých potůčků a na Lukášově čele tvořil rybníček, ze kterého vytékal do Lukášových očí a pak dál, na jeho fousy a černou mikinu. "To jsi neměl dělat Píťo." Lidé u vedlejšího stolu se zvedli a odešli. Ve vzduchu bylo cítit podivné napětí. Lukáš chytl Píťu pod krkem a svoji rukou se mohutně rozmáchl. Jeho ruce byly velké. Prsty tučné a objemné. "Ahoj." Dívčí hlas za Lukášovými zády. Jeho rozmáchnutá ruka klesla. "Vy na mě žárlíte? To je tak sladký a romantický." Šárka si vzala židli od volného stolu vedle. "Nechcete si raději zakouřit?" Lukáš pustil Píťu a posadil se. "Měla bych vám asi něco říct." Píťa hltal každé její slovo. Ty nádherné rty... "Jsem těhotná." Píťovi erotické představy rázem zmizely. "Co to tady tak smrdí? Lukáši, ty ses polil pivem?" Oba mlčeli. "Můžu..." Píťa pohlédl na Lukáše. Ten jen seděl a zíral, a stále ještě se mu pleška leskla jako obrovské jezero. "Můžeme odejít?" Šárka jen němě přikývla. "Děkujeme." Oba se zvedli a zamířili k východu. "Promiň, že jsem tě polil." Šeptal Píťa, když vycházeli na ulici. "Ještě se ti někdy pomstím." Sykl Lukáš a kapesníkem si utíral obličej. "Zapadneme ještě někam?" "Můžeme..." Píťa ostrou chůzí zamířil do restaurace na druhé straně ulice. "Sakra, pořád je to ze mě cítit. Nesnáším pivo, jak to můžeš pít." Zanadával si Lukáš, když procházeli dvěma dovnitř. Taktak je minul rozzuřený vyhazovač s jejich spolužákem v rukou.

"Když neumíš chlastat, tak to nepí! V hospodě se nespí, parchante..." Křičel vyhazovač na Standu a mohutně s ním třásl, až mu z kapes začaly padat peníze. Vyhazovač otevřel dveře a vyhodil jimi Standu mezi popelnice u silnice. "A už se tu neukazuj, mizero!" Křikl za ním a vrátil se do hospody.

"Nebyl to Standa?" "Kde?" "No ten, co ho nesla ta gorila." Píťa kývl směrem ke dveřím. "Ne. Co by tady dělal." "Zvu tě, na panáka Lukáši. Co si dáš?" "Ty, hele, a nebylo to docela zbabělý, takhle zdrhnout?" Kdesi uvnitř ve své duši Lukáš cítil, že se nezachoval správně. "Ne." "Ale ona bude potřebovat pomoc. A to dítě, myslí na to dítě Píťo. Bude potřebovat něco jako tátu." "Ty a táta?" Ukázal na něho Píťa. "No, jednou k tomu stejně dojde." Ale vždyť on má vlastně pravdu. Uvědomil si Píťa a stále častěji se vracel k této myšlence. Možná je čas stát se dospělým. A ona je tak nádherná. "A co vejška? Chtěl jsi jít na vejšku, studovat a místo toho se budeš starat o cizí dítě?" "Já nevím." Rozčlíl se Lukáš. "Možná. Jen myslím, že to bylo pěkně zbabělý. Mohli jsme jí nějak pomoci, než najde někoho, kdo bude moci..." "Máš pravdu." Píťa prudce vstal. Věděl, že teď jde o každou vteřinu. Kdo z nich tam bude první? Rozběhl se k východu a Lukáš mu byl těsně v patách. Jejich těla rozrazila dveře a sejmula Standu, který se dobýval zpět do lokálu. "Tak to byl Standa." Křikl Píťa na Lukáše a snažil se jej dohnat. Ten se nerozhlízel napravo ani nalevo ani na semafor a vběhl do ulice. "Neblázni, třeba už odešla!" Křičel za ním Píťa a vzal to po přechodu. Vběhli do dveří baru kde byli před tím a...s otevřenou pusou zůstali stát na místě. U Šárky seděl Karel a vášnivě ji líbal. "Jo, měl přijít Karel." Píťa přešel k baru a objednal dvě vodky. "A myslíš, že ví do čeho jde?" "Určitě. Navíc škoda mu to kazit. Tak ... na Karla." Cinkli sklenkami a obrátili jejich obsah do sebe. "Dovolíte?" K baru se mezi ně vmáčkla vysoká tmavovláška. Měla černé šaty a zdálo se, že pod nimi už nic nemá. Krásné vlasy měla vzadu svázané do pěkného culíku a ten nejkrásnější úsměv, jaký Píťa kdy viděl. "Slečno, můžeme vás na něco pozvat?" Sakryš, Lukáš to stihl jako první. "A hned potom vás zvu já, co máte nejraději?"

Píťa ležel v objetí nádherné slečny a něžně ji hladil po celém těle. Líbal její tak nádherně sladké rty, hladil ji ve vlasech. Tiše vykřikla, byl to ale zvláštní, vzrušení plný výkřik. Píťa cítil její dech. Byl nepravdivý a plný napětí. "Miluji tě, láska." Pošeptal jí do uší a začal ji líbat na krk a stále níž...Píťa otevřel oči. Byl celý zpocený a zíral do stropu. Večer to nějak přehnali, teď se s ním točil celý svět. V žaludku mu bylo divně. A bylo mu tam stále divněji a divněji a ... na záchod už to nestihne. To je jisté. Ale co s tím dělat? Přeci to tu nebude ráno uklízet? Fuj! Okno. Okno je otevřené. Posadil se na posteli a jak se posadil, všechno v žaludku se zpřeházelo a... naklonil se k oknu a již strávený oběd i večeře z něho vylétla ven. Ven? Opravdu ven? Svět kolem něho se ztratil a jako z mlhy vystoupila přenádherná říše snů a ... ta překrásná tmavovláška s malým, roztomilým culíkem ležela vedle něho, hlavu na jeho rameni... Píťa opět otevřel oči. Všude v pokoji již byla spousta světla a on cítil tisíce malých permoníčeků, jak se pokouší dostat z jeho hlavy ven a kladívky uvnitř tloučou na vnitřní stěny lebky. Píťův tatínek procházel jeho pokojem a mířil k otevřenému oknu. Najednou se ale zastavil, vyfřeštil oči a s nechutí v hlase povídá: "Á, Píťovi bylo dnes v noci špatně." Píťa se posadil na posteli a pohlédl na síto vsazené do okna, které sloužilo jako účinná ochrana proti komárům a dokonale jim bránila v proniknutí dovnitř...jenže také nic nemohlo ven...

O měsíc později - Absolutorium 2003

"Vážení. Dovolte, abych vám představil výsledky své diplomové práce." Karel hrdě strhl černou igelitovou plachtu a odhalil tak výsledek svého bádání. "Tohle je Trabant!" Vykřikl a marně hledal údiv na tvářích zkušební komise. "Toto ale není obyčejný Trabant. Má počítačem řízené zapalování." Otevřel dveře a ukázal na svítící displej přilepený k palubní desce. "Jako operační systém je zde použit Linux ve speciálně upravené verzi - Red Trabant 1.0!" Při této větě sledoval překvapený výraz v obličeji přisedícího profesora Macka. "Vozidlo dokáže jet rychlostí až dvě stě kilometrů za hodinu s maximální spotřebou 1 litr na sto kilometrů." Celá třída stála opodál a v tichosti sledovala Karlův velký triumf. "Opravdu to pojede? Provedli jste testovací jízdu?" Pošeptal Píťa Lukášovi. "Ne, nestihli jsme to. Včera večer jsem dodělal ovladače vstříkování. Ale snad to bude v pořádku." "Kdyžtak bude zase zablokovaná Plzeň." Odpověděl Píťa a dál už jen raději mlčel. "Důležitý dotaz." Přerušil Karlovu oslavnou řeč předseda komise. "Jezdí to?" "Jistě. Bude mi ctí vás svézt pane předsedo." Karel otevřel dveře spolujezdce a pomohl staršímu muži dovnitř. Na klávesnici pod volantem napsal přihlašovací jméno a heslo a spokojeně sledoval, jak motor naskočil. "Uděláme malé kolečko přes Doubravku, Most milénia a zpět." Karel zařadil a trabant se pozvolna rozjel. Snadno se na parkovišti vytočil a vyjel na hlavní silnici. "Teď aktivuji pomocný urychlovací systém." Jeho ruka sjela z volantu na klávesnici počítače a stiskla několik tlačítek. V Trabantu to po chvíli divně zapraskalo, pak motor dostal úplně jiný zvuk. "Držte se!" Karel přidal plyn a Trabant prudce vyrazil kupředu. Profesor s napětím sledoval, jak ručička tachometru šplhá daleko za sto kilometrovou hranici. "Máme štěstí, že je dnes tak slabý provoz." Řekl Karel a ještě přidal. V cuku letu byli u hlavního nádraží, kde Karel téměř nezvládl řízení a okamžik jeli jen po dvou kolech. "Nebojte se pane profesore, mám to pevně v rukou." Předseda komise zoufale svíral palubní desku. Náhle se ozval zvuk poplašné sirény a na displeji počítače blikal nápis - "Varování - selhání chladícího systému". "Sakra, tak vydrž, jsme tak blízko." Šeptal Karel a trochu snížil rychlost. Ukazatel přehřátí motoru byl ale daleko za povolenou hranicí. Celé autíčko se třásl, Karel cítil jak v jeho trupu vzrůstá napětí. "Vydrž zlatíčko, vydrž ještě chvílku." Prosil jej v duchu a prosvištěl poslední zatáčkou. Trabant zastavil. Profesor se odepnul a rychle vystoupil ven. "Dokázal to. Ale už to raději nikdo nezkoušejte !" ...